

نشر همداد

۱۲۲ ایرانی در ژاپن

یادداشت‌های روزانه، یک استاد دانشگاه ایرانی

از بازی‌های آسیایی ۱۹۵۸ توکیو

قلم‌رنگی کنی

ناشر همداد

مدیر هنری: باسم رسام

صفحه‌آرایی: نگین حج زور

شابک: ۹۶۴-۶۲۲-۹۹۶۴۹-۵-۸

چاپ و صحافی: لوح

نوبت چاپ: نخست، ۱۳۹۸

تیراژ: ۵۰۰ نسخه

آدرس: تهران، صندوق پستی ۱۹۳۵۶۷۵۳۵۵

تلفن: ۰۹۱۲۳۵۸۵۸۴۲ - ۰۲۱۲۲۳۹۷۱۸۹

کتابخانه ملی

- سرشناسه:
عنوان و نام پدیدآور:
وضعیت ویراست:
مشخصات نشر: تهران:
مشخصات ظاهری:
شابک:
وضعیت فهرست نویسی:
فیبأ
یادداشت:
عنوان دیگر:
عنوان دیگر:
عنوان گسترده:
موضوع:
موضوع:
موضوع:
موضوع:
موضوع:
موضوع:
شناسه افزوده:
شناسه افزوده:
شناسه افزوده:
شناسه افزوده:
شناسه افزوده:
رده بندی کنگره:
رده بندی دیویی:
شماره کتابشناسی ملی:
- «ع»
۱۱۲، پیرانی در ژاپن: یادداشت‌های روزانه یک استاد دانشگاه ایرانی از بازی‌های...
[ویراست ۲]
همگو، ۱۳۹۸.
۱۶۸ ص: مصور، چهره.
۱۵۰۰۰۰ ریال : 9649-5-8 : ۲۵۰۰۰۰
کتاب حاضر قبلاً با عنوان «ژاپن» در دو مجلد مسابقات آسیایی توکیو توسط انتشارات دانشگاه تهران در سال ۱۳۷۰ منتشر شده است.
یادداشت‌های روزانه یک استاد دانشگاه ایران در بازی‌های آسیایی ۱۹۵۸ توکیو.
ژاپن و سومین دوره مسابقات آسیایی توکیو.
صد و دوازده ایرانی در ژاپن.
بازیهای آسیایی (سومین : ۱۹۵۸ م = ۱۳۳۷ : توکیو، ژاپن)
Asian Games (3rd : 1958 : Tokyo, Japan)
سفرنامه‌های ایرانی -- قرن ۱۴
Travelers' writings, Iranian -- 20th century
ژاپن -- سیر و سیاحت
Japan -- Description and travel
قهرمانپور، محمدعلی، ۱۳۶۲-، گردآورنده
Ghahremanpoor, Mohammadali
زارعی، مهدی، ۱۳۶۱-، گردآورنده
دانشگاه تهران
Daneshgah Tehran
G۷۷۲/۵
۷۹۶
۵۶۷۵۴۸۰

۷ سخن تابان

۹ مقدمه

۱۳ از ملک الشعری بهار

۱۴ تشکر

۱۶ گزارش به رئیس عالی کمیته ملی المپیک ایران

۱۶ گزارش به کمیته ملی المپیک

۱۹ فصل اول - سرزمین آفتاب تابان

۵۹ فصل دوم - ورزش در ژاپن

۷۲ فصل سوم - تاریخ مسابقات آسیایی

فصل چهارم - ایران در راه سومین دوره

۹۵ مسابقات آسیایی در توکیو (۱۹۵۸)

۱۰۵ فصل پنجم - یادداشت‌های روزانه

۱۵۱ فصل ششم - جمع‌بندی

با وجود کوشش‌های قابل تاملی که در سال‌های اخیر صورت گرفته است، همچنان پژوهش‌های تاریخی در ایران از دایره‌ی تنگ معدودی از موضوعات سیاسی و اجتماعی فراتر نمی‌روند. در این میان، «تاریخ ورزش» از جمله حوزه‌هایی است که تحقیقات تاریخی اندکی در آن صورت گرفته است. البته بخشی از علت این مساله، به کمبود حیرت‌انگیز منابع برای انجام پژوهش تاریخی برمی‌گردد. در این راستا، احیا و بازنشر همان معدود منابع ارزشمند از دام تحقیقات تازه، اجتناب ناپذیر به نظر می‌رسد. کتابی که در دست دارید روایتی خواندنی از حضور کاروان ورزشی ایران در بازی‌های آسیایی ۱۹۵۸ است، رقابت‌هایی که در ژاپن برگزار شد و خود همین مساله، بسیار جذاب است: کشوری جنگ زده که در طول جنگ جهانی دوم به شدت تخریب و در نهایت اشغال می‌شود اما در مدت کوتاهی، کمر راست می‌کند و به چنان توان اقتصادی عظیمی دست می‌یابد که از عهده‌ی میزبانی از مسابقات ورزشی گسترده‌ای برمی‌آید.

علی کنی - نویسنده‌ی این سفرنامه - را می‌توان از نسل دوم مدیران ورزش مدرن در ایران دانست، مردانی که پس از جنگ دوم جهانی، به تدریج با چهره‌ی «ورزش قهرمانی» آشنا شدند و به قدری در مکانات خود گام‌هایی مهم در این عرصه برداشتند.

این کتاب نخستین بار سال ۱۳۳۷ چاپ شده است؛ مقصود از آن در رضا پهلوی به تدریج از سایه‌ی کودتای ۲۸ مرداد خارج می‌شد و با حمایت دولت ایالات متحده آمریکا، اعتماد به نفس خود را بازیافت و به صورت «خدايگانی» درمی‌آمد که همه‌ی راه‌ها به او ختم می‌شد. از قانون اساسی مشروطه، اسم بی‌مسمایی باقی مانده و مغز متفکر در همه چیز فقط و فقط «شاه» بود. یک نشانه‌ی عجیب این مساله در سفرنامه‌ی حاضر مداخله‌ی «پادشاه مشروطه» در جزئی‌ترین مسایل از جمله ترکیب کاروان ورزشی اعزامی است.

دور از انتظار نیست در چنین فضایی حتی یک سفرنامه‌ی ورزشی نیز

خالی از تملق نسبت به خانواده‌ی پهلوی نباشد؛ موضوعی که گاه سویه‌های مضحکی هم پیدا می‌کند. به‌عنوان مثال نویسنده به هنگام برشمردن اسامی مهمانان عالی‌رتبه‌ی حاضر در این مسابقات، نام غلامرضا پهلوی - رئیس وقت کمیته‌ی ملی المپیک ایران - را بالاتر از «آوری براندج» رئیس وقت فدراسیون جهانی فوتبال (فیفا) می‌آورد. در مه‌دی دیگر، برگزاری این دوره از بازی‌ها همزمان با سفر رسمی پادشاه سابق - ژاپن می‌شود و یکی از روزهای مسابقات، کاروان ورزشی ایران ۱۰۰۰ نفره، «احساسات» خود نسبت به شاه را نشان دهند. این بار ا. ب. برخمرد فیلیپ ششم - پادشاه اسپانیا - بعد از حذف تیم ملی فوتبال این کشور از جام جهانی ۲۰۱۸ مقایسه کنید: او در نهایت سادگی در رختن حاضر شد و از تلاش بازیکنان تقدیر کرد و البته بدیهی بود که هیچ یک از بازیکنان، لباس رسمی بر تن نداشته باشند و آداب «شرقیایی» دربار را به جا نیاورند!

در جریان بازنشر این سفرنامه به این نتیجه رسیدیم متن را بدون دخل و تصرف به‌دست چاپ بسپاریم چه که صرف‌نظر از امانت‌داری در نقل یک متن تاریخی می‌توان با کتابخانه‌ی قضاوت یک دوره سپری شده را ترسیم کرد. خواننده‌ی صاحب‌دانش به خوبی می‌داند بی‌طرفی در تاریخ‌نگاری، مفهومی بسیار پیچیده است. ما هم چنین اتفاقی هرگز رخ ندهد اما به‌هرحال باید در این راه برداشتی که خواجه شیراز قرن‌ها پیش سرود:

به راه بادیه رفتن به از نشستن باصل
مراد اگر نجویی، به قدر وسع بکوشی